

Limbar in roža.

(Prilika.)

Rumeno solnce je jelo ravno zahajati in pozlačeni oblaki na modrem večernem nebu razsvetljevali so cvetlične gredice na vertu marljivega vertnika. Prijetni vetrič se je igral z zelenimi listi in napetimi popki rožnega germa. Tikoma rože, kraljice vseh cvetlic, stal je limbar, ki se je to leto pervikrat pripravljal k cvetji, in katerega lepi beli cvet je bil še zavit v zunanje cvetno ogrinjalo.

Vertnikova hčerka Rozika je imela limbar in rožo čez vse druge cvetlice neizmerno rada. Vsaki dan je hodila na vert, z lastno roko jima je rahljala zemljo, prilivala vode in zatirala škodljive gosenice, da ne bi steblic in zelenega listja objedle. Gledala je marljivo, da ne bi vihar ali kaka ploha polomila, ali prevelika vročina posušila njenih preljubljenih cvetlic.

Rumeno solnce se je že davno odpeljalo v zatop in na vzhodu pomoli izza gostega lesovja mesec svoje blede lice, ter razsvetli s svojim čarobnim svitom temno zemljo. Vsa priroda miruje in počiva, le svitile kresničice letajo in veršé po cvetji in germovji kakor zlate zvezdice, ter marsikatero cvetlico probude iz njenega sladkega spanja, da pogleda iz zelenega ogrinjalca in razvije svoje praznično oblačilce.

Probudil se je tudi limbar, zelena čaša se je odperla in prikaže se snegobeli cvet iz katerega puhti vonjavna sapica, kakor ob času Abelnovega darú, proti nebu. In glej! iz nežnega venčiča se prikaže lepa, čarokrasna vila, ziblje se na snego-belem limbarjevem cvetu, potem se prijazno priklone k rožnemu germu in dotakne se s svojim perstom dremajočega popka.

Tudi ta se probudi iz sladkih svojih sanj, odpre čašo, in glej! iz srede duhtečega venčiča pomoli druga krasnolična vila svojo glavico.

„Da si mi zdrava, da si mi zdrava, ljubeznjiva sestra!“ pozdravljate se vili. „Ali je tudi tebi Rozika, zala vertnikova hčerka, tako marljivo stregla, ko si še sladko spala zavita v zeleno ogrinjalce? Oj tako blaga deklica, ki je s tolikim veseljem skerbela za naju, mora gotovo biti tudi s svojimi bratci in drugimi ljudmi ravno tako dobra in ljubeznjiva. To je zares plemenita deklica in je tudi najine ljubezni vredna. Pojdive hitro k njej, da jej pokaževе svojo hvaležnost za toliko ljubezen in skerb.“ — —

* * *

„Mati!“ reče Rozika drugi dan, ko so se otroci posedli okoli mize, da dobijo zajterk, „meni se je nocoj nekaj posebno lepega sanjalo. Kmalu, ko sem bila zaspala, slišala sem, kako nekdo prav tiho skozi duri v mojo izbo stopi. Pogledam okrog sebe in vidim pri svojej postelji dva preljubeznjiva angeljčka, eden je bil v dolgej snegobelej in drugi v lepej rudečej obleki. Oba sta imela zeleno krilce na ledjih. Vsaki posebej se mi približa, prijazno se mi prikloni in me poljubi na usta, lice in čelo. O kako sladki so bili ti poljubci! — Potem se mi zahvaljujeta, da sem tako marljivo skerbela za njih cvetlice na vertu, katere so se ravnokar razcvetele.“

„Zeló sem se zavzela in hotla sem ju uprašati, kdo da sta, al ona položita svojo nežno roko na mojo glavo in me blagoslovita; potem mi tiho in veselo šepneta na uho, da ste vili mojega limbarja in rožnega germa, kjer ste do zdaj prebivale.“

„Vsa srečna in vesela rekla sem, da mi je jako ljubo in drago, da ste se mi v tako lepej podobi prikazale. Vili ste mi pa rekle, da naj bodem tudi zanaprej še tako dobra, ljubeznjiva in prijazna, pa da bom ravno tako krasna, kakor ste oni. To rekši zginile ste izpred mojih oči in jaz sem se — probudila.“

Mati, bratje in sestre so se čudili tej lepej sanji dobre Rozike. Berž po zajterku gredo na vert in zares najdejo limbar in rožo v najlepšem cvetju.

* * *

Rozika je ostala po želji cvetličnih vil zmiraj dobra, prijazna in prav ljubeznjiva deklica. Ne le da je svoje cvetlice gorko ljubila in pridno za-nje skerbela, temveč ljubila je tudi vse ljudi in je posebno skerbela za reveže in druge nadložne ubožčke; tolažila jih je in jim pomagala, kolikor in kedar je le mogla. Ko je bila Rozika že stara ženica, vsi so je ravno tako radi imeli, kakor takrat, ko je bila še majhna deklica in povsod so jo imenovali svojega dobrega angelja.

(Iz herváškega.)

Svet po vnanjem sodi.

Judovsko ljudstvo je imelo Boga za svojega kralja in najvišega glavarja. Ker pa Boga niso videli, postali so nezadovoljni ter so tirjali od višega duhovna Samuela, naj jim dá kakega vidnega kralja, kakor ga imajo druga ljudstva. Samuel jim izvoli Savla iz rodú Benjamina. Bil je ta zeló lep, čverst in visok mladeneč; za glavo je bil višji od vseh drugih ljudi. Toda bil je brez posebne imenitnosti in nizkega stanú. Knezi in velikaši izmed ljudstva so se ga izogibali, priprosto ljudstvo pa, ki rado gleda na vnanji blišč, je reklo: „Kako bo neki ta naš kralj, kako nas bo varoval in sovražnikov rešil?“

Ravno tako, kakor Savlu, in le še hujše se je godilo, ko je prišel Kristus na svet. Veliko sto let so posebno Judje pričakovali Zveličarja ter so Boga prosili, naj jim ga pošlje. In prišel je. Spoznali so sicer, da Kristus premaga vse preroke po svetosti, modrosti in čudežih. Pa ker je prišel brez vsega šuma in hrupa na ta revni svet, ponižen, ubog, miren in pohleven; ker je bil iz ubožne in neimenitne družine, čeravno kraljevega rodú: zatoraj so mu bogatini in veljaki obračali herbet, priprosti in surovi ljudje so pa vpili: „Križaj ga, križaj ga!“ ko jim je Pilat pokazal obljubljenega Mesija.

Glejte otroci, takošen je navadni svet še zmiraj bil, in takošen je še zdaj. Svet le prerad po vnanjem sodi, in skoraj prav ima naš slovenski pesnik, ki pravi, da le petica dá imé slopeče, in da človek toliko velja, kar plača. Zatoraj ne iščite si posvetne hvale in časti, temveč delajte dobro in varujte se hudega.

F. Rup.